(గత సంచిక తరువాయి)

ఒక్క క్షణంలోనే నిర్ణయం ఎలా తీసుకుందో రచితకే ఆశ్చర్యం వేసింది.

"చాలా ఫూలిష్‌గా చేశావు. డిసప్పాయింట్ అయినప్పుడు తొందరపడి నిర్ణయాలు తీసుకోకూడదని నువ్వే చెబుతుంటావుగా. సారంగ్‌ని వదులుకోవడం చాలా పెద్ద తప్పు అనిపిస్తుంది" వసుధ మెత్తగా చివాట్లు వేసింది.

"మనసులో యింకా అభినవ్ ఉండడం వల్లేమో"

రచిత బైటికి అనలేకపోయింది.

"ఇవాళ రాత్రికే నీ రెస్యూమ్ అప్‌డేట్ చేసి పంపించు. సాత్విక్ ఫ్రెండ్స్ విప్రోలో, బ్రాడ్‌కామ్‌లో పనిచేస్తున్నారు. వాళ్ళద్వారా ప్రయత్నిద్దాం. అయినా, మన ఫీల్డులో యిదంతా మామూలేగా, వేరేచోట జాబ్ వస్తే యింతకన్నా ఎక్కువ జీతమే వస్తుంది."

రచిత లాప్‌టాప్‌లో ఇంకా పనిచేస్తూనే వుంది. వసూ గబుక్కున లాప్‌టాప్ మూసేసింది.

"ఉద్యోగం ఊడాక కూడా.. ఓ.... అని విరగబడి పనిచేయక్కర్లేదు. లే" అంటూ రచితను రెక్కపట్టుకుని బలవంతంగా లేపి బయలుదేరదీసింది.

"ఇంతకీ, నీ సహజీవనం ఎలా వుంది?" రచిత నడుస్తూ, టాపిక్ మార్చడానికి అన్నట్టుగా అడిగింది.

"మగవాళ్ళు మగవాళ్ళుగా, ఆడవాళ్ళు ఆడవాళ్ళుగా ఉన్నంతకాలం పెళ్ళి చేసుకున్నా, చేసుకోకపోయినా ఒక కప్పుకింద ఉంటే అన్నీ ఒక్కలాగే ఉంటాయి."

"సాత్విక్ వాళ్ళమ్మ వస్తే మర్యాదలు చేయక తప్పడంలేదు. వాడు లేట్‌గా లేస్తాడు కాబట్టి, బ్రేక్‌ఫాస్ట్ కూడా చేయాలి. డిన్నర్ డ్యూటీ క్లీనింగ్ డ్యూటీ సాత్విక్‌దే నాకేం పెద్ద డిఫరెన్స్ లేదు" అంది విచిత్రంగా మూతి తిప్పుతూ.

రచిత ఫక్కున నవ్వింది.

"ఇంతకు ముందు చాలా కబుర్లు చెప్పావ్?" అడిగింది.

"సాత్విక్ తాగొచ్చి కొడుతుంటేనో, జాబ్ మానేసి నా సంపాదన తగలేస్తుంటేనో యిప్పుడూ అలాగే చెప్పేదాన్ని, లివింగ్ ఇన్ రిలేషన్ కాబట్టే ఈ దుర్మార్గుడి చెరనుండి కోర్టులూ, కేసులూ లేకుండా తప్పించుకున్నాను అని. కానీ వాడు చాలా మంచివాడు. కాబట్టి, యిప్పుడు నాకే వాడిని పెళ్ళి చేసుకుని ఎక్కడికీ పోనీయకుండా కట్టిపడేయాలనుంది" అంది నవ్వుతూ.

"ఏమిటో క్షణానికో మాట నీది."

"అప్పుడు పెళ్ళంటే నిజంగా చాలా టెన్షన్ పడ్డాను. ఇప్పుడు రిహార్సల్ అయిపోయిందిగా. కాబట్టి భయంలేదు" అంది కొంటెగా నవ్వుతూ.

"అంటే త్వరలోనే పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నావా?"

"అవును. ఇంకా డేట్ ఫిక్స్ చేసుకోలేదు."

"ఇప్పటిదాకా చెప్పనేలేదు" అలిగినట్టుగా అంది.

"నువ్వు మూడవుట్‌లో ఉన్నావని చెప్పలేదు. సారీ" సీరియస్‌గా అంది. "నేనెంత కష్టంలో ఉన్నా నీ సంతోషాన్ని పంచుకోగలను. దట్స్ వాట్ ఫ్రెండ్స్ ఆర్ ఫర్."

"కంగ్రాట్స్" అంటూ వసూని హగ్ చేసుకుంది.

ఇల్లు ఖాళీ చేయాల్సిన గడువు నెలరోజుల్లోకి వచ్చింది. పగలంతా యిళ్ళ వేట, రాత్రిళ్ళు యింటర్వ్యూలకి ప్రిపేరు కావడంతో బిజీగా వుంది రచిత.

రామారావుని కలిసి చాలారోజులు కావడంతో సాయంత్రం బయలుదేరి వెళ్ళింది.

సమయానికి తండ్రి యింట్లో లేడు.

తన్మయి ముందుగదిలో కూర్చుని బొమ్మలతో ఆడుకుంటూ వుంది. రచితని చూస్తూనే, "అక్కా.." అని ఎదురెళ్ళి కావలించుకుంది.

"తనూ బయటకి వెళ్ళి ఆడుకోకూడదూ ఎప్పుడూ యింట్లోనే మగ్గుతుంటావు" మాలతి లోపలి గదిలోనుంచి వచ్చింది అరుస్తూ.

రచితని చూసి కూడా చూడనట్టే, కిందపడి వున్న రంగుపెన్సిళ్ళు, కాగితాలూ సర్దుతూ కూర్చుంది.

"ఓ.... నువ్వా అమ్మాయ్.. యిప్పుడేనా రావడం?" రామాయమ్మ వచ్చి దివాను మీద కూర్చుంటూ అంది.

పక్కనే వున్న కుర్చీలో కూర్చుంది రచిత.

"నాన్నగారు లేరా?" అడిగింది.

"యిప్పుడే అలా బజారుకెళ్ళారు" దుపట్టాలో మొహం అద్దుకుంటూ వచ్చి చెప్పింది మాలతి.

"అన్నట్టు నీ ఉద్యోగం పోయిందట కదా! అయినా ఏముందిలే నువ్వు తెలివైనదానివి, యింకో కంపెనీలో యింతకన్నా పెద్ద ఉద్యోగమే దొరుకుతుంది" అంది రామాయమ్మ రెండు కాళ్ళూ పైకి ఎత్తిపెట్టి కుర్చుంటూ.

రచిత మౌనంగా వింది.

"నిన్ననే, ఫ్రెండ్స్ దగ్గర అప్పుచేసి, సుధీష్‌కి కోచింగ్ సెంటర్‌కి ఫీజుకోసం పాతికవేలు తెచ్చారు. కన్నాక తప్పదు కదా!" నిరసనగా అంది మాలతి.

ఈ తిరస్కారానికి కారణం పాతికవేలు యివ్వకపోవడం అని రచితకి అర్థమైంది. నిజానికి డబ్బు యివ్వకూడదనుకోలేదు. తన గొడవల్లో పడి మర్చిపోయిందంతే.

"ప్రస్తుతం ఉద్యోగం లేదు. నాన్నకోసం పర్సనల్ లోన్ తీసుకున్నాను కదా. దాని E.M.I కూడా కట్టాలి. యిల్లు మారితే పదినెలల అడ్వాన్స్ కూడా ముందే యివ్వవలసి రావచ్చు. ఈ టెన్షన్స్‌లో ఉన్నాను. అందువల్లే కోచింగ్ సెంటర్ డబ్బు సంగతి గుర్తుకురాలేదు."

"అవును కదూ. యిన్ని నెలలబట్టి లోనుకి డబ్బు కడుతున్నావు కదూ. ఆ గోల మాకస్సలు తెలియదు. ఆయన రాగానే చెబుతాను" మాలతి సాగదీస్తూ అంది.

"ఇంతకీ యింకో యిల్లు దొరికిందా?" రామాయమ్మ అడిగింది. రచితకి గొంతు తడారిపోయినట్టు అయ్యింది. అయినా, మంచినీళ్ళు కావాలని కూడా అడగలేదు.

"చూస్తున్నామండీ. ఎక్కడా దొరకలేదు యింకా" చిరాకుని అణిచిపెట్టుకుని మర్యాదగా చెప్పింది.

"వెతుక్కోండి తల్లీ. ఈ కొంప చూస్తున్నావుగా, వీళ్ళ సంసారానికే చాలదు. తీరా ఓనర్లు కాస్తా ఖాళీ చేయిస్తే, రోడ్డు మీద ఉన్నా యింటికి తీసుకురాలేదని నలుగురూ అనుకుంటారు. అందుకే, ముందస్తుగా హెచ్చరిస్తున్నాను" ప్రేమ కురిపిస్తున్నట్టు తియ్యగా మాట్లాడింది. అసలే చిరాకుగా ఉన్న రచితకి భగ్గున మండిపోయింది. కోపంగా, కుర్చీలో నుంచి లేచి, మాలతివైపుకి తిరిగింది.

"ఇచ్చిన డబ్బు వెనక్కి తీసుకోవాలనో, నీ సాయం కోసమో నేను రాలేదు. నా తండ్రికి నేను ట్రీట్‌మెంట్ యిప్పించాను అంతే. ఇక నీకు ఖర్చుపెట్టిన డబ్బు. మా అమ్మ పేరుతో ధర్మం చేశాననుకుంటాను. మన మధ్య ఏదో బంధం ఏర్పడిందనుకుని భ్రమపడి ఈ యింటి చుట్టూ తిరుగుతున్నాను... ఛ..ఛ" ఆవేశంగా అంది.

ఆ మాటలు వింటూనే, మాలతి కళ్ళు నిప్పులు చెరిగాయి.

ఆమె యింకేదో అనేలోపే విసవిసా బయటకు నడిచింది రచిత. పది అడుగుల దూరంలో రామారావు కూరల సంచి పట్టుకుని ఎదురొచ్చాడు.

"రచితా.." అని పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా గబగబా వచ్చేసింది రచిత.

"అమ్మలూ ఎందుకలా దిగాలుగా కూర్చున్నావ్? మీ సాఫ్ట్‌వేర్ వాళ్ళకి ఉద్యోగాలు ఊడడం, రావడం మామూలేగా" పెరటిగుమ్మం దగ్గర కొబ్బరినూనె సీసా పట్టుకుని, కింద చతికిలబడుతూ అంది అనసూయమ్మ.

"దిగులులేదూ.. ఏం లేదూ. ఈ సమయాన్ని ఎలా ఉపయోగించుకోవాలో? అని ఆలోచిస్తున్నానంతే. ముందు నిన్నొకసారి డాక్టరు దగ్గరకి తీసుకుని వెళ్ళి అన్ని టెస్టులు చేయిస్తాను. "

కాళ్ళనొప్పులు కాస్త తగ్గితే ఒక్కసారి భద్రాచలం పోయివద్దాం. ఎప్పట్నుంచో చూడాలని అడుగుతున్నావుగా."

"అవునే. వచ్చేటప్పుడు దారిలో దుర్గాపురంలో దిగుదాం. బాబూరావు యిల్లు అమ్మకపోతే పోయాడు, కనీసం మనకు అద్దెకైనా యిస్తాడేమో కనుక్కో" ఒక నెలరోజులు అక్కడ ఉండాలనిపిస్తుంది."

"అలాగే"

అనసూయమ్మ యింకా ఆ యిల్లు బాబూరావు ఆధీనంలోనే ఉందని భ్రమపడుతూ ఉంది. అప్పటికే ఆ యిల్లు అమ్ముడుపోయిన సంగతి యిష్టంలేక రచిత చెప్పలేదు.

"అమ్మమ్మ చెప్పిన ఉపాయం కూడా బాగానే ఉంది" అనుకుంటూ బాబూరావుకి ఫోన్ చేసి మాట్లాడింది.

"ఆ ఇల్లు కనీసం ఒకనెల రోజులపాటు అద్దెకు యివ్వడానికైనా ఒప్పుకుంటారేమో, మీరు కాస్త మాట్లాడి ఒప్పించగలరా?" అంటూ బాబూరావు తన ప్రయత్నం చేస్తానన్నాడు.

రచిత వంట ప్రయత్నంలో ఉండగా, వసుధ, సాత్విక్ జంటగా వచ్చారు, పెళ్ళికి పిలవడానికి.

"మామ్మగారూ వారం రోజుల్లోనే పెళ్ళి. రచిత ఎలాగూ వస్తుంది. రాకపోయినా తన్ని లాక్కుపోతాను. మీరు మాత్రం మోకాళ్ళ నెప్పులకి మాత్రలు వేసుకుని రెడీగా ఉండాలి. పెళ్ళికి రాకపోతే ఊరుకోం చెబుతున్నా." అంటూ కార్డు చేతిలో పెట్టి కాళ్ళకు దండం పెట్టింది.

"యింటర్వ్యూకి కాల్స్ ఏమైనా వచ్చాయా?" సాత్విక్ అడిగాడు, రచితని.

"రేపు విప్రోవాళ్ళ యింటర్వ్యూ ఒకటి ఉంది" చెప్పింది.

"వెరీగుడ్ క్లోజ్‌ఫ్రెండ్ విప్రోలో ఉన్నాడు. నీకు రిఫరెన్స్ యిస్తాను. నేను చెప్పానంటే, వీలైనంత హెల్ప్ చేస్తాడు" అంటూ అప్పటికప్పుడే ఫోన్ చేసి మాట్లాడాడు. లింక్‌డిన్‌లో రచిత చేత రిక్వెస్ట్ పెట్టించి, "ఇక నీకు జాబ్ వచ్చినట్టే" అనిపిస్తుంది నాకు. అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఒక్క నిముషం" మధ్యలో అడ్డుతగిలింది వసుధ.

రచితని పక్కకి లాక్కెళ్ళి, "నువ్వు పర్సనల్ లోన్ పదిలక్షలు తీసుకున్నావు కదూ. ఈ నెల్లోనే E.M.I కట్టాలనుకుంటా! డబ్బేమైనా కావాలా?" అడిగింది.

రచిత స్నేహితురాలివైపు అభిమానంగా చూసింది.

"థాంక్యూ వసూ. కానీ, అవసరంలేదు. అమ్మమ్మకి మెడికల్ ఎమర్జెన్సీకి అవసరం అవుతుందేమోనని, కొంత డబ్బు చేతిలో ఉంటుందెప్పుడూ. అందులోనుంచి తీస్తాను. నువ్వూ పెళ్ళి ఖర్చుల్లో ఉన్నావుగా."

"మరి యిల్లు...?"

"దొరికింది. కానీ, యిలాంటి గాలి, వెలుతురు ఉండే యిల్లు మాత్రం కాదనుకో. అపార్ట్‌మెంట్ ఒకటి చూశాను. డిపాజిట్ కట్టాలి. యిక్కడ ఉంటే, దుర్గాపురంలోలాగా గాలి, వెలుతురు, గార్డెన్ హాయిగా వుంది. నాకేం ప్రాబ్లం లేదు. అమ్మమ్మే అపార్టుమెంట్లో ఎలా ఎడ్జస్ట్ అవుతుందో చూడాలి."

"ఇంకో మార్గం కూడా లేదు. కానీ ఏ అవసరం వచ్చినా అడగడానికి మొహమాటపడకు" మరీ మరీ చెప్పింది.

కాఫీ తాగి, సెలవు తీసుకున్నారు యిద్దరూ.

"అమ్మలూ పెళ్ళనగానే, వసూ మొహం కళకళలాడిపోవడం లేదూ" వసుధ వెళ్ళినవైపే చూస్తూ అంది అనసూయమ్మ.

"అవును." నవ్వుతూ జవాబిచ్చింది.

"నువ్వు కూడా తొందరగా పెళ్ళిచేసుకోమ్మా! మన మంగమ్మ మొన్ననే ఒక సంబంధం చెప్పింది. నీకిష్టమైతే, వివరాలూ, ఫోటో తెచ్చివ్వమంటాను ఏం సరేనా?"

"మంగమ్మ తెచ్చే సంబంధమా? సరేలే" విసుగ్గా అంది.

"మంగమ్మ మాటతీరు అలా వుంటుంది కానీ, మనసు మంచిదే అమ్మలూ" అన్నీ చూసుకుని నీకు నచ్చితేనే మాట్లాడుకుందాం. ఏమంటావు?"

"సరే అమ్మమ్మ నీ యిష్టం. నీకు ఏది మంచిదిగా తోస్తే అదే చెయ్యి" చెప్పింది రచిత.

మధ్యాహ్నం మూడుగంటలప్పుడు, మేడమీద గదులు శుభ్రం చేయడానికి వెళ్ళింది రచిత. ఎండ తీవ్రంగా ఉంది.

నీల్‌కమల్ ఛైర్స్ ఒకదానిమీద ఒకటి పేర్చి మూలగా సర్దుతూ వుంటే అభీ జ్ఞాపకం వచ్చాడు. ఎక్కువగా బాల్కనీలో ఒక కుర్చీలో కూర్చుని, యింకో కుర్చీలో కాళ్ళు పెట్టుకుని, పాటలు వింటూ వుండేవాడు, తీరిక దొరికినప్పుడల్లా.

కొన్నాళ్ళ క్రితం యిక్కడే, 'ఉయ్ ఆర్ ఫ్రెండ్స్" అని అభీతో అన్న మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

"కానీ, యిప్పుడు ఒక ఫ్రెండ్‌లాగా స్వచ్ఛంగా ఎందుకు మాట్లాడలేకపోతున్నాను? ముసుగు వేయడం చాతగాకనా?"

రచిత ఆలోచనల్ని భగ్నం చేస్తూ సెల్‌ఫోన్ మోగింది. బాబూరావ్ కాల్ చేశాడు.

"రచితమ్మా! నేను చాలా ప్రయత్నించి చూశాను. కానీ వాళ్ళు ఒప్పుకోవడం లేదు. వెంటనే యిల్లు పడగొట్టి, కొత్త యిల్లు కట్టించుకుంటారట. అంతగా మీకు దుర్గాపురంలోనే యిల్లు కావాలంటే, మన కరణంగారి యింటిపక్కన గోపీరంగు డాబా వుంది

గుర్తుందా? వాళ్ళు అద్దెకి యిస్తామంటున్నారు. నాలుగురోజుల్లో వాళ్ళు మద్రాసు పోతారంట. అదిగానీ కావాలంటే, మాట్లాడిపెడతాను" చెప్పాడు.

"వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు" అని అర్థమయ్యాక బాబూరావు చెప్పిన మిగతా విషయాలమీద రచితకి ఆసక్తి కలగలేదు.

"చాలా థాంక్సండీ. నేను మళ్ళా చెబుతాను" అని నీరసంగా ఫోన్ కట్ చేసింది.

"నేను చెప్పలేదూ 'నీకు తకీమని వచ్చేస్తుందే' ఉద్యోగం అని..." పూజామందిరం ముందు కూర్చుని దేవుడికి ముడుపుకడుతూ అంది అనసూయమ్మ .

"ఇంకో పదిరోజుల్లో జాయిన్ కావాలి. అయిదురోజుల్లో వసూ పెళ్ళి. ఈ లోపునే భద్రాచలం వెళ్ళొద్దాం. తత్కాల్ టికెట్స్ కూడా బుక్ చేశాను. రేపే మన ప్రయాణం. సాయంకాలం కల్లా బ్యాగులు సర్ది, రాత్రికి పెందలాడే పడుకోవాలి." ప్రోగ్రామ్ అంతా అనసూయమ్మకి వివరంగా చెప్పింది.

"నిన్ననే మంగమ్మ చెప్పిన సంబంధం.. తాలూకు ఫోటో, బయోడేటా కవరు, యిచ్చి వెళ్ళింది. టి.వి మీద పెట్టాను. ఒకసారి చూడు అమ్మలూ. అన్నీ సవ్యంగా జరిగిపోతున్నాయ్. ఈ సంబంధం కూడా కుదురుతుంది. చూస్తూ ఉండు త్వరలోనే మన యిల్లు మనచేతికి చిక్కుతుంది."

దేవుడి పటానికి నమస్కారం చేసుకుంటూ అంది.

కట్ చేసిన కూరముక్కల్ని పక్కకి పెట్టి, రచిత వెళ్ళి ఫోటో తీసి చూసింది. కళ్ళు యాంత్రికంగా చూశాయి. అంతే తప్ప, అతని రూపురేఖల్ని గుర్తించే ప్రయత్నం చేయలేదు. దుర్గాపురంలోని యింటికి ఎలాగూ అమ్మమ్మని తీసుకెళ్ళలేదు. కనీసం పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటేనన్నా సంతోషపడుతుంది అని మానసికంగా సిద్ధపడి వుంది రచిత.

"ఏమే మాట్లాడవు. ఎలా ఉన్నాడబ్బాయి?" వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ అడిగింది.

"బావున్నాడమ్మమ్మా!" అంది ఫోటో తిరిగి కవర్లో పెట్టేస్తూ.

"అయితే, మనం భద్రాచలం నుంచి రాగానే, మంచిరోజు చూసి వాళ్ళని రమ్మని చెప్పమంటాను మంగమ్మతో" అంటూ తిరిగి పూజాకార్యక్రమాల్లో పడిపోయింది.

"అమ్మా" గుమ్మం దగ్గర నుంచి పిలుపు వినిపించింది.

సత్తన్న నిలబడి ఉన్నాడక్కడ.

నీకు జీతం యివ్వాలికదూ. లోపలనుంచి హేండ్ బాగ్ తెచ్చి లెక్కచూసి యిచ్చేసింది.

"రేపట్నుంచి మూడురోజుల పాటు ఊళ్ళో ఉండడంలేదు సత్తెన్నా! ఇటువైపు వచ్చినప్పుడు కాస్త యింటిని కనిపెట్టివుండు" చెప్పింది.

"అలాగేనమ్మా" అని వెళ్ళిపోయాడు సత్తెన్న. అతను వెళుతూనే, "సత్తెన్నకు తోటపనిమీద ఎంతో శ్రద్ధ" అనుకుంటూ గార్డెన్ వైపు చూసిందొకసారి.

క్రమశిక్షణతో ఉన్న పిల్లలున్న క్లాస్‌రూంలా ఉంది గార్డెన్ మొత్తం.

పెద్ద పెద్ద క్రోటన్ మొక్కలు క్రమపద్ధతితో కత్తిరించబడి ఉన్నాయి.

"నాలుగురోజులకల్లా అంతా మారిపోతుంది. పక్కల నుంచి కొత్త చివుళ్ళు వస్తాయి. మొక్క తిరిగి పెరుగుతుంది. కానీ, కత్తిరించినచోట మాత్రం అలాగే మొద్దుబారిపోయి ఉంటుంది. పక్కనుంచి వచ్చిన కొమ్మలు, రెమ్మలు దాన్ని కనబడకుండా మాత్రమే

చేయగలవు. మనిషి జీవితంలో కూడా అంతే ముందుకు సాగిపోతూనే ఉన్నా మనసులోపల ఏదో మూల ఉండే వెలితి అలాగే నిలిచిపోతుందేమో" రచిత ఒక్క క్షణం ఆ పాదలను చూసి నవ్వుకుంది.

మూడురోజులపాటు పాలపాకెట్ వేయొద్దని ఫోన్ చేసి చెప్పింది.

అనసూయమ్మ మందులు, ప్రయాణానికి కావలసిన సామాన్లు, బట్టలు చుట్టూ పరుచుకుని బ్యాగులు సర్దుకోవడానికి కూర్చున్నారు.

"ఈ ముడుపు రాములవారి హుండీలో వేయాలమ్మలూ. మర్చిపోతానేమో. గుర్తుచెయ్యి" అంటూ పసుపు బట్టలో కట్టిన మూటని బ్యాగులో సర్దింది అనసూయమ్మ.

రాత్రి ఏడుగంటలకల్లా భోజనం ముగించి, అలారం పెట్టుకుని పడుకున్నారు.

అలారం మోతకి నిద్రలేచిన రచిత అనసూయమ్మ యింకా పడుకోవడం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. సాధారణంగా ప్రయాణాలంటే మరీ ముందుగా లేచే అలవాటు అనసూయమ్మకి.

"రాత్రి, మధ్యలో ఒకటి, రెండుసార్లు లేచి బాత్రూంకి వెళ్ళింది. అందువల్ల మెలుకువ రాలేదేమో" అనుకుంటూ, మొహం కడుక్కుని గీజర్ ఆన్ చేసి వచ్చింది.

మంచం మీద, ఒక పక్కకి తిరిగి పడుకుంది అనసూయమ్మ.

తెల్లగా, నొక్కులు తిరిగిన జుట్టు జీవిత అనుభవాన్ని సూచిస్తూ ముడుతలు పడిన మొహం, శాంతం, జాలి ఆభరణాలుగా ఎప్పుడూ ప్రకాశిస్తూ ఉండే మొహం.

ఆమె మొహంలోకే అలా చూస్తూ ఉండిపోయింది, ఒక నిముషం పాటు.

"అమ్మమ్మలాంటి, ధైర్యశాలి తోడుగా లేకపోతే, నా జీవితం ఎలా ఉండేదో!?" అనుకుంటూ ఆమెను లేపడానికి ఒంటిమీద చెయ్యివేసింది.

రచిత ఒళ్ళు ఒక్కసారిగా ఝల్లుమంది.

"అమ్మమ్మా.. అమ్మమ్మా" అని కుదుపుతున్నా స్పందన లేకుండా, నిర్జీవంగా, చల్లగా మంచుముక్కలా తగిలింది అనసూయమ్మ శరీరం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments